

ESTROFA INFINITA

Frena i a marxa barroera
o temps devorador i mesquí,
fes una pausa en la carrera
per advertir ton fals camí.

Atura't un xic i contempla
les gaies belleses del món,
que tenen estatge en el temple
del goig més sublim i pregon.

Allí no hi veuràs la baixesa
dels tristos i pobres mortals,
perquè sols hi batega encesa
l'obra mestra dels ideals.

De nit i de dia sols hi canta
la veu de l'etern Sobirà.
Per contemplar bellesa tanta
no tindràs prous ulls per mirar.

Ja sé que és llunyana la fita
que persegueixes amb delit.
Però escolta l'estrofa infinita
que surt airosa de son pit;

per terres i per mars avança
com ritme d'amor abrandat.
Ell als cors porta l'esperança
irradiant-los de bondat.

Rogeli Bou

(Publicada en el núm. 264 de l'*Emporion*,
del 23 de desembre de 1934)